

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Brassó, színház-utca 95. sz. a.,
I. em. hátul az udvarban,
hol a szerkesztő hátköznapokon délelőtt
10—12 óra között,
és Bolonya, mester-utca 325. sz. a.,
hol minden délután található.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
az előfizetési pénzek és hirdetések
bérmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt; félévre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármond-sorért 4 kr. (1—10 sor
helye 40 kr.) Nagyobb és többszöri hirde-
téseknek kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bélyegdíja 30 kr.
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetendő

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapesten: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukas és Mezei, Goldberger A., Eckstein Gusztáv; Bécsben: Daube G. L. s társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukas M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

35. szám.

Brassó, Csütörtök, márczius 25-én.

II. évfolyam 1886.

A t. olvasóhoz.

A második évfolyam első negyedére e hó végé-
vel lejár s ama mindinkább növekedő pártfogás, mely-
ben a t. közönség lapunkat eddig részesítette, remél-
nünk engedi, hogy ezen jóindulatát számunkra tovább
is fentartandja.

Lapunk rövid fennállása óta elég alkalma volt a
t. közönségnek meggyőződni arról, hogy a „Brassó”
az ország ezen keleti végső pontján valóban hivatott
őre a magyar állameszmének és magyarságnak.

Tőlünk telhetőleg törekedtünk oly lapot nyújtani
a nagyérdemű közönségnek, mely mindenkor irodalmi
színterrel állva, fokozott igényeinek megfelelően.
Erre fogunk törekedni ezután is.

Soha szem elől tévesztetni nem fogjuk ama va-
lóban fontos és nagy jelentőségű szerepet, mely ezen
nemzetiségi vidéken egy magyar lap osztályrésze:
küzdeni az állameszméért szemben államellenes aspi-
rációkkal s ezeket éber szemmel kísérni; minden
lehető módon ezen nemzetiségi vidékek magyarságá-
nak tömörülésére, szellemi s anyagi erősítésére s a
társnemzetiségekkel való békés együttélés és működés
előmozdítására hatni, szóval minden rendelkezésre
álló erővel közvetlen működési területe összes érde-
keit előmozdítani.

Politikai tekintetben eddigi álláspontunk fog to-
vábbra is vezérelni, — általában pedig hűek mara-
dunk első programunkhoz.

A román és szász lapszemle, melyet lapunk
minden száma hoz, a magyar sajtóban egyedül nálunk
található, minthogy egyik főhivatásunk reprodukálni
amazoknak véleményét, állításait hazánkról.

Brassó-, Fogaras-, Nagy- s Kis-Küküllő és Sze-
ben megyék képezvén közvetlen működési terü-
letünket, első sorban e megyék érdekeit kell szolgál-
nunk, ezek magyarságát egy tömör egészszé tenni.

Ugy ezen megyék majdnem minden, mint az
ország nagyobb városaiban külön levelezőket tartván,
közvetlen összeköttetésünk fővárosunk politikai kö-
reivel, azon kellemes helyzetbe juttatnak, hogy lehe-
tőleg gyorsan tudósíthatjuk a t. olvasót hazánk s a
külföld társadalmi s politikai mozzanatairól.

Azon körülmény, hogy lapunk az „Erdélyrészi
magyar közművelődési egyesület” brassómezei fiók-
egyletének s a fennjelzett öt vármegye több egyesüle-
tének hivatalos közlönye, talán elég garancia társa-
dalmi működésünk iránt.

Lapunk fennállása, ha szabad e kifejezéssel él-
nünk, ezen nemzetiségi vidékeken valóságos nemzeti
ügy. Fenntartása óriási áldozatokkal jár, melyeket
szívesen meghozunk, csak kérjük a n. é. közönség
szíves támogatását.

Erős bizodalunk különösen Brassó-, Fogaras-,
Nagy- s Kis-Küküllő, valamint Szebenmegyék ma-
gyarságába, hogy ezen támogatásra érdemesítenek.
Ezt kérjük a második negyed beálltával.

Előfizetési árak:

Félévre (ápr.—szept.) 3 frt 50 kr.
Negyedévre (ápr.—jún.) 1 frt 80 kr.
Külföldre (egész évre) 20 frank.

A „BRASSÓ” szerkesztősége s kiadóhivatala.

Földhitel intézet.

Midőn annak idején az „Erdélyrészi ma-
gyar közművelődési egyesület” létesült, mind-
annyian, kik ezen egyesület létrehozásán fáradoz-
tunk, azon meggyőződésben voltunk, hogy
ezen egyesület egy „erdélyrészi földhitelinté-
zetet” fog életre hozni, melynek feladata legyen
a kultur-egylet ezen jelszavát: „megtartani és
megmenteni nemzetünknek népben, nyelvben
és birtokban azt, mi megtartható és megmen-
tető” — megvalósítani.

A kultúregylet kebelében egy ily intézet
létesítése érdekében a tanácskozások meg is
tartattak, de a fenforgó viszonyok beható te-
kintetbe vétele után mindannyian beláttuk,
hogy maga a kultúregylet ily intézményt sa-
ját tőkéjével nem létesíthet.

Ezen megállapodás kifolyása volt azután
az, hogy a kultúregylet saját kebeléből több
tagot azon megbízással küldött ki, hogy egy
földhitelintézet megalapítását a szükséges erő-
k maguk köré gyűjtése mellett eszközöljék.

Hogy a kultúregylet által kiküldött tagok
miként jártak el és hogy a tervezett földhitel-
intézet csakugyan minél előbb már életbe lépni
késztül, erről már mult lapunkban megemlé-
keztünk; és ha ennek daczára ma e tárgyra
visszatérünk, ezt azért tesszük, hogy két, né-
zetünk szerint igen fontos körülményt emel-
jünk ki.

Az egyik körülmény az, hogy a leendő
földhitelintézet eszméjét a kultúregylet pendi-
tette meg és hogy ezen egyesület tette meg az
első lépéseket ezen üdvös intézmény létesítése
érdekében, miért is az érdem első sorban a
kultúregyletet illeti és fogja illetni.

A második körülmény pedig, melyet ki-
emelni szükségesnek tartunk, az, hogy ha a
kultúregylet nem is létesíti önmaga, saját tő-
kéje- és erejével, ezen intézményt, a létesiten-
dő földhitelintézet mégis mindig kiegészítő ré-
szét fogja képezni a kultúregyletnek, mert
ezen földhitelintézet a kultúregylet céljainak
megvalósítása érdekében kezdeményeztetvén és
létesítvén, ez a kultúregylet támogatására is
kell hogy számíton.

Hogy miként, mi módon fog ezen köl-
csönös támogatás érvényesülni és kifejezésre
jutni, azt nem tudjuk és erről a készített alap-
szabályok sem nyújtanak felvilágosítást; de
hiszszük és reméljük, hogy ha az alapszabá-

lyok nem is intézkednek, maga a földhitel-
intézet meg fogja keresni és találni azon utat,
melyen a két intézmény egymás iránti támo-
gatását a leghathatósabbban érvényesíthesse.

Mi részünkről különösen egyre kívánjuk
az érdekelt intézmények figyelmét felhívni, és
ez az, hogy igen jó és czélszerű volna, ha a
földhitelintézet a kölcsönökért való folyamodá-
sok, az ingatlanok becsértékének és a hitelvi-
szonyok megállapításának kérdéseiben mindig
direkt a kultúregylet fiók-választmányaival ér-
tekeznek, ezekkel érintkeznek és ezek vélemé-
nyeit kérné ki, s ha viszont a választmányok
is ezen megkereséseknek elnökségeik útján meg-
felelnének.

A földhitelintézet ily uton biztos és lelki-
ismeretes közegeket nyerne, melyeket csak a
becsületes ügybuzgalom és a szent cél iránti
nemes odaadás vezetne; a kultúregylet pedig
a földhitelintézetben céljai megvalósításának
egyik legtöbb tényezőjét bírná, és a földhitel-
intézet a fiók-választmányoknak csakis az ügyei
körül felmerült költségeket térítené meg, maga
a kultúregylet pedig a földhitelintézet tiszta
nyereményének bizonyos hányadában részesít-
tethetné, mely hányad, ha az alapszabályok-
ban nem nyerhetne kifejezést, az intézet évi
közgyűlése által állapíthatatna meg. w.

Belföld.

A romániai vámszerződés. Az erdélyrészi képvi-
selők értekezletéből kiküldött bizottság elhatározta,
hogy interpelláció intéztessék a kormányhoz a román-
iai vámszerződési tárgyalások mibenléte iránt; ugyane
bizottság kiküldött egy albizottságot, mely e tárgyban
Abrudbánya képviselője Visi Imre által előterjesztett
pontozatok alapján egy a kormányhoz intézendő me-
morandumot dolgozzon ki, mely memorandum többek
közt azt is kérje, hogy a határszéli vidékek népies
ipara speczifikus vámok általi kedvezményben része-
sítsék a kötendő szerződésben.

Ugyan a szerződési tárgyalásokra vonatkozólag
írja a „Bud. Korr.”, hogy az osztrák-magyar monar-
chia megbízottjainak a tárgyalások megindításához Bu-
karestbe való küldésére mostanság még csak gondolni
sem lehet. Ha a román kormány igazán szerződést
óhajt Ausztria-Magyarországgal kötni, — a mit eddigi
magatartása nem bizonyít éppen valami nagyon —
akkor a kereskedelmi szerződés elvi részleteinek
megvitatását a legrövidebb idő alatt meg kell kezdeni
Bécsben; ha aztán esetleg magának a tarifának meg-
állapítására nem jutna elég idő, a jelenlegi szerződést

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

Petrache ur kocsisa.

(Románból fordítva.)

Mielőtt Petrache bukuresti bojár ur magyar ko-
csisának viszontagságait előadnók, szükségesnek tar-
tunk egyetmást előrebocsátani a t. olvasó tájékozta-
tása végett.

Színhely nem is lehet más, mint Bukurest. A
magyar kocsisok régi időtől fogva olyan hirnévre tet-
tek szert Bukurestben, hogy a bojár és bojárné (co-
conu si coconitza) világért fel nem ülnének a hintóba,
ha nem magyar ember tartja kezében a gyeplőt. A
„bon ton”-hoz tartozik, hogy nem is ur az, a kinek
nincs magyar kocsisa, hanem egyszerű csokoj (szegény
nemes.) — A kocsisnak saját nyelvükön adtak új ne-
vet; vizitiu annak a neve, mely azonban tiszta ma-
gyar szóból van elferdítve, t. i. vezető. Mikor kapták
a magyar kocsisok Bukurestben ezt a nevet, nem tud-
juk megmondani; nézetünk az, hogy ez a név akkor
keletkezett, mikor Moldovában és Oláhországban az
erdélyi magyar nemzeti fejedelmeket Zápolya Jánostól
I. Apafy Mihályig Erdély királyának (craiu-Ardélului)
czimezték, a moldvai és oláhországi uralkodókat pe-
dig csak Domnu-nak (urnak) nevezték. Sok szép ma-
gyar szó jött ki az időkben a moldvai és oláhországi
rumun nyelvbe, melyek közül ma is még

divatban van egynehány, pl. helestiu (halastó), lacatus
(lakatos), ogar (agár), pusca (puska) s több ilyenek.

Napjainkban már nemcsak a magyar szavak el-
len intéznek odaát irtóháborút, hanem még a vezetők,
azaz a magyar kocsisok szép hirnévét is megirigyelték
s igyekeztek őket, valamint a magyar kocsisokat tartó
bojárokat is parodizálni, kigunyolni, hogy így a ma-
gyar kocsisok helyét a román kocsisok foglalhassák el
a bojárok udvarában. — Mi természetesen egy csep-
pet sem bánnánk, ha azok a magyar kocsisok mind
hazajönnének; de vajjon elbocsátják-e őket a bojárok
és bojárnők? Aligha.

Most már halljuk a coconu Petrache magyar ko-
csisának viselt dolgait, a bukuresti „Telegraful” után.

*

Petrache coconunak — mint honfitársai őt ne-
vezik — igen nagy gyengesége van: szereti, hogy hin-
tója ragyogjon, lovai tánczoljanak a színház előtt és
kocsisa szép férfi legyen — (si vizitiu sa fie chipos).
Egy szóval, szereti Petrache ur, hogy ha a kaszinóba,
a kertbe (Kisseleff-kert, a brassó-bukuresti országuton
Bukurest mellett) kirándul, mondhasa a világ: bravo,
Petrache ur! láttalak ma; mintha a voda lettél volna
hintódban.

Valóságos verseny volt közte és a város más
bojárai között, kik épen mint ő, a lovak s a fénves
hintók bolondjai voltak. Azonban Petrache büszkeségét

képezte az, hogy ő minden vetélytársát legyőzze s hogy
tudják meg az egész városban, hogy csakis neki van
a többiek között a legszebb hintója, legszebb lovai és
legszebb kocsisa.

Petrache ur egyszer az utcán egy szép magyar-
ral találkozott, a kinek bajusza fekete volt és kipő-
dörítve a két füléig, s a ki épen kocsis állomást
keresett.

„Hogy hinak? — kérdezé a bojár — hogy tud-
jam nevedet.”

„Jánosnak hívnak, parancsolatjára.”

„János? Bravo! szeretem a János nevet. Jer,
hogy adjam át gondviselésedbe a lovakat, háموkat és
mindent, a mi van az istállóban.”

Petrache ur mindent átadott. Egészen el volt ra-
gadtatva a felfogadott kocsis miatt, s türelmetlenül
várta az estvét, hogy a kaszinóba mehessen és elker-
kedhessék a szerzemény felett.

„Majd meglátjátok! — mondá Petrache a körülte
összegyűlteknél. — Mióta áll ez a mi városunk, még
nem látott olyan szép kocsist, mint az enyém. Va-ár-
nap látogatásokat fogok vele tenni.”

„Mit beszélsz, coconu Petrache?”

„Azt lá, hogy meglátjátok”

„Jó, majd meg látjuk.”

Elérkezett a forró vár vasárnap is. Petrache
ur parancsot adott, hogy fogjanak be, aztán felkérte

rövid időre — természetesen hasonlóképp törvényhozási uton változtatlanul meg lehet hosszabbítani s a tárgyalásokat esetleg Bukarestben is be lehet fejezni.

A nyers petroleum és a melassze vámtételére nézve még mind e mai napig sem volt egyértelműség elérhető. A melassze, melyre jelenleg 6 frt vám van megállapítva, a szeszfőzdek érdekében jövőre vámentesen volna behozandó. A nyers petroleum vámtételére vonatkozólag az osztrák és a magyar kormányképviselők közt a tárgyalások ma Bécsben ismét felvételnek s nem lehetetlen, hogy azok végre megállapodáshoz fognak vezetni. Miután e tekintetben a nyers petroleum tökéletes új osztályozásáról van szó, nemcsak a nehéz, hanem a könnyű amerikai nyers petroleum vámdíja is fel fogna emeltetni.

A tarifa-javaslat természetesen csak az összes kiegyezési előterjesztésekkel egyidejűleg mutatható be a parlamenteknek s bizonyos, törvényesen esetleg még a folyó évről megállapítható határidőben csak azon esetre válhatnék érvényessé, ha addig az összes kiegyezési törvények már szentesítve lesznek.

K ü l f ö l d .

Munkás-zavargások Belgiumban. Brüsszel külvárosaiiban már több helyütt népgyűlés volt kitűzve, minél fogva a közrend fentartására alakított polgári őrség behivatott, a rendőrség és csendőrség konsignáltatott és kiadatott a parancs, hogy ha netalán valamely néptömeg be akarna a városba hatolni, erőszakkal szétoszlatandó.

Jemappeban 21-én éjjel munkások és a csendőrség közt dülakodás támadt, mely alkalommal a csendőrök közül többen megsebesültek. Tíz egyén elfogatott.

Sándor bulgár fejedelem és a diplomácia. Sándor fejedelem még mindig vonakodik a berlini szerződés alapján kinevezés címén fogadni el a Kelet-Ruméliai kormányzóságot. Ezért diplomáciai körökben azzal a kérdéssel foglalkoznak, nem volna-e ajánlatosabb, tekintet nélkül Sándor fejedelem kifogásaira, ráadni a módosított egyezség feltételei mellett a bulgár unióra a szentesítést, s e feltételeket vezetni be az európai szerződésjogba a dolgok új alakulása alakjaként?

Román lapszemle.

Eddig még az a szokás divatozott, hogy a román világiak mentek a papokhoz, lefizetve a szabályszerű vagy zsebszerű illetéket, megkértek a sánte parintét, hogy imádkozzék érettük, hogy csináljon illő szolgálatot. Ezt a szokást a brassói román lap el akarja rontani, azaz megfordítja a dolgot és ő kezd imádkozni a papokért s még fizetést sem kér ezért, legfennebb előfizetést. Miféle papokért imádkozik ez a kegyes Cristén? Azokért, a kik államsegélyt fogadnak el s még engedelmet sem kérnek erre tőle s miután a segélyt felvették, még akkor sem jelennek meg előtte vezekleni és ő mégis olyan jólelkű, hogy imádkozik érettük ingyen.

Itt van az imádsága is: „Iarte le loru Dómne, că nu știu ce facu!“ „Bocsáss meg nekik uram, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.“ — Ez aztán az irlgalmis samaritánus!

Hanem azért a papok száma folyvást szaporodik,

feleségét, hogy öltözzék látogatásra s ő is bement, hogy végezze toilettjét.

János kifente bajuszát, felvette az egyenruhát és befogta a lovakat.

Azonban roppant fáradságába került szegény Jánosnak a lépcső elé hajtani, mert Petrache ur ménlovoi fortélyosak voltak, a helyett, hogy előre mentek volna, hátrálni kezdettek és keményen rugdálóztak. Két embernek kellett jobb és balról megragadni a zablát, hogy megindítsák a lovakat s ezt is igen nagy fáradsággal.

Végre sok gyi, sok jaj után János a lépcsőnél termett,

Petrache, miután nejét a hintóba segítette, Jánoshoz fordult s így szólt hozzá:

„János, figyelj; mikor pálczámmal neked így teszek, azaz, midőn botommal jobb karodat érintem, tudd meg, hogy jobbra kell hajtani; midőn bal karodat érintem, tudd meg, hogy balra kell fordulnod, midőn pedig hátad közepét érintem, akkor állj meg. Megértettél?“

„Tettem uram, parancsolatjára.“

„Tehát itt van jobb, ott bal s itt a hátadon: állj.“

„Tettem,“ — felelé János.

„No jól van, indulj.“ — S Petrache ur felugrott a hintóba.

(Vége következik.)

a kik az államsegélyt elfogadják, mit természetesen kéréslen senkinek a zsebébe nem dugnak. Hanem szaporodnak azok a száraz ágak is, a kik román létükre a kultur-egyletnek tagjai lesznek. Hosszu a tél, száraz fára van az atyáinak szüksége; mi nálunk meg épen az ő száraz fái szépen kiszökdülnek, virágoznak a magyar társadalomban és közbecsülésben részesülnek. Ilyen ma még a világ sora; a kiket ő ki akar irtani, mi épen azokat testvéreikül fogadjuk. Ő veszíti dühös nemzetiségi túlzásaival a tért, mi meg elfoglaljuk.

A mit meg itt mondok, az aztán a csuda.

A magyarisearea beütött Romániába is! No, még csak ez volt hátra! S hol kezdette meg működését? Hát, a mint dukál, ott az országszélen Szörény-Tornyan, (Turnu-Severinu), a hol a Traján hidjának egy roncsa még most is hirdeti a dákok végveszedelmét s a rómaiak, diadalmát. Ott ütött tanyát a magyarisarea s nem Moldovában a csángók között. Az ottani rom. kath. egyház felekezeti iskolájában a magyar alattvalók gyermekei a német nyelv mellett, a román helyett, magyarul fognak tanulni. Ez már sok! Magyarhon polgárainak gyermekei, hogy még magyarul is tanuljanak hazájuk tőszomszédságában, idegen országban; mikor a „Gaz.“ még idehaza sem akar magyarul tudni. Csak nem akar, de tud biz ő! Jó lenne oda küldeni konzulnak, hátha segítene ezen a nagy veszedelmen.

S míg a Házsdeu ősi hazájában ilyen nagy a veszedelem oda át, ime a másikban is. „Hunyadmegyében a román náció ellenségei — dusmani némului romanescu, — már t. i. a magyarok, falánk pillantásait főleg Hunyadmegyére vetették.“ Ide ne is jöjjenek Brassó megyébe azok a dusmanok, mert itt emberükre találnak! Elég az, hogy Hunyadmegyében arra törekednek, hogy Hunedorei földjét a románok kezeiből kijátszák. „A román ügyvédek ott ügyeljenek. Kiáltanak a jogtalanságok ellen s menjenek, ha kell a trónusig.“ Egy községet (Banicza) adóssággért exekváltak. Ime miért kell kiáltani az ügyvédeknek.

Hanem mik mindezek azokhoz a nagy eseményekhez képest, a melyeket Cogalniceanónak nagyszerű beszéde fog maga után vonni! Tizenkét napi kínos várakozás után megérkezett szerencsésen Cogalniceanónak az irredentisták érdekében két országhoz, két minisztériumhoz intézett beszéde. Ez aztán valami. Bismarck, Kossuth és a harmadik Cogalniceanó, a volt moldvai és később romániai kül-belügyér s most a konzervatívek nagy dobosa. Ez a beszéd nemcsak a magyar sajtóban, hanem még a mágánások házában is vihart keltett(?) — a redicatu furtuni.

Talán azt akarta írni, hogy a lensoron Brassóban támadott az a nagyszerű vihar!? Óh, dehogy. A pestiek fejéikbe bemászott a lódarázs s azok a fejek ettől a bogártól úgy megnőttek, hogy a „Gazeta“ rettenetesen félti a pesti agyak egészségét, mert azok az agyak már régóta nem úgy működnek, mint más egészséges embereknél. pl. a brassói nagy-piaczon a Nr. 22-ben.

Már hogyan működne az az agyak helyesen! Ime Herman Ottó kiadja Kossuth leveleit s nem elég, hogy még a brassó megyei magyarok is megveszik a kultúregylet javára azokat a leveleket, de még — óh, jaj, neked Ninive! — még a „Pester Lloyd“ is tollára veszi azokat a leveleket.

Apróságok.

Ismeri a házmestereket.

Egy ur esti tizenegy órakor elmegy hazulról ismerőse kíséretében. Mikor kívül vannak a kapun, azonnal csejget.

— Csak nem szándékozik visszamenni? — kérdi kísérője.

— Dehogy! Reggel felé jövök haza, de már most csejgetek, hogy akkor bebocsássanak.

A megzavart tanuló.

— Mit mondott Napoleon, mikor seregével a guláknál megállott?

A tanuló hallgat.

— Azt mondta: E piramis csucsáról négy évezred tekint le a francia seregére.

— Be fogom vésni emlékezetembe.

Félóra múlva a mértani tanár kérde ugyanazt a tanulót:

— Megmondhatná nekem, mi a piramis?

— A piramis? Az egy hegyes csucsban végződő ókori emlék, a melyre négy évezred fel szokott ülni, hogy a francia seregére lenézessen!

Egy állatvédő keservei.

— Julie, ne engedje, hogy a legyek, annyira összecipdessék ezt a szegény kutyát.

— De hiszen akkor a legyeket fosztom meg élvezetüktől!

— Adjon nekik más valamit, teszem mézet.

— De hiszen akkor a méheket fosztom meg.

„Azért ismétljük, hogy Cogalniceano beszéde a legeslegjobbkor érkezett, Bismarck, Kossuth et tutti quanti helyett, hogy világosítsa meg az európai közvéleményt a magyar sovenizmus valódi törekvése felől.“ — Hát aztán, ha mi meg azt fogjuk kimutatni, hogy a gargaun, vagy lódarázs, a Cogalniceano és a „Gazeta“ fejébe bujt s ettől mindketten félrebeszélnek? Pedig ki fogjuk mutatni.

Czenkalji.

Res saxonicae.

Már néhány számban nem voltak képviselve a mi jó barátaink. Ezen ugyan fennakadt egyik szorgalmas olvasónk s egy elmés levélben azt kérde, vajjon „Kiábrándító“ megunta-e már a neki háládatlan, de az olvasóközönségnek mulattató munkát: vajjon szorgalom dolgában miért nem tanul Czenkaljitól, a ki oly hűségesen, oly rendesen írja az ő érdekes, szép román lapszemléit?

Erre a levélre illik felelni. De kell is, mert pláne egy szép kisasszonytól ered.

Hát bizony a felelet rövid lesz, t. i. hogy bizony ma sem lesz.

Bezzeg nem untuk mi meg az írást, csak legyen miről. Csakhogy „a hol nincs, ott ne keress!“ Ha a t. százsz. kollegák s speczialiter a helybeli, fej helyett ollót használnak s bizonyágot akarván adni annak, hogy a szabászatot a bécsi szabászközlőben kitűnő sikerrel végezte, páratlan ügyességgel szabdalja a „Budapesti Tagblatt“-ot s beleilleszti a maga keretébe: akkor bizony nem marad nekünk más tennivalónk, mint a mit a „Budapesti Hirlap“ tett, a mikor a trónörökös először volt Görgényben s nem lőtt medvét.

A lapok hasábkait irtak a nemlövésről, ez pedig állandóan csak azt irta: „Medve nincs.“

Üres erszényből még az isten sem költsékezhets, hacsak előbb meg nem tölti.

Ime, kedves kisasszony, a felelet az első kérdésre. A mi a másikat illeti, arra csak az a megjegyzésünk, hogy Czenkalji szolgált nekünk kezdetben is mintaképül, az most is; az ő buzgalma serkentésünk, az is lesz.

Kiábrándító.

Ipar- és kereskedelmi egylet.

— Zikelli Henrik felolvasása. —

Tisztelt hallgatóság!

Ha a társadalmi életet áttekintjük, úgy azt találjuk, hogy az egyiknek szükségletét másiknak fölsége fedezi; hogy az államnak összes szükségleteit az állampolgárok összességének kell fedeznie. Közgazdaság alapelvei azon jelmondatban öszipontosulnak: adj te nekem előbb és én sokszorosan adom majd vissza.

Ha a földmives földjének nem ad trágyát, tehenének takarmányt, lovainak zabot, úgy bizonyára az előbbi felmondja termőképességét, az utóbbiak pedig cselekvőképességüket.

Eddig szerencsések voltunk abban, hogy nem kényteleneítettünk kutatni a jólét alapelvei után; de mint a szükség imádkozni tanít, úgy tanít az ipar és kereskedelem hanyatlása, általában pedig a létkérdés ezen veszélyes válságnak okait tanulmányozni és a fölött gondolkodni, mi legyen annak oka, hogy a kereset eddigi rendszere vagy már is felmondja a szolgálatot, vagy azzal fenyeget.

Ha e szemléletekbe bocsátkozunk, úgy elsősorban a mezőgazdaságra kell figyelmünket irányítani, mert elvégre a tágabb értelemben vett nemzetgazdaságnak mégis ez képezi alapját! a szokásos értékcseré-eszköznek (pénz) valódi mértéke csak a munka lehet és a munkás bizonyára ott dolgozik legolcsóbban, a hol életszükségleteinek kielégítése számára legolcsóbb.

Ellenvetésül ugyan felhozható volna, hogy a naponként tökéletesülő gépek a kézimunkát nagyrészen fölslegessé teszik; ámde e felfogás nem helyes és eltérésül tárgyamtól, legyen megengedve például a a varrógépekre utalni, melyek ma már jobbadán összes néposztályok által igen nagy mértékben használatnak.

Vajjon a varrónő, a szabó vagy más e gépeket használó iparos szenvedett-e a varrógépek használatát által anyagi kárt üzletében?

„Bizonyára nem; sőt ellenkezőleg a termelő képesség ezáltal csak növekedett, miáltal a kultúrában haladó nép szükségletei kielégíthetők. Mert csak kultúr-népeknek vannak igényeik, alacsonyabb műveltségű népek igényei igen csekélyek.

Ha ezen kis eltérés után visszatérünk a mezőgazdaságra, azt találjuk, hogy az előbbi, mint a jelenkor is, a nemzetgazdaság elemeire: adj nekem előbb és én sokszorosan adom neked vissza, nagyon is kevés figyelem fordított. Mert ha ez nem így volna, úgy gazdaságaink földjei sokkal termőképesebbek volnának; művelésük természetesen sokkal ratio-

nálisabbak. A tehenet csak akkor etetni, mikor tejre van szükség, a termőföld csak bár részben rossz trágyával ellátni és mégis jó aratást remélni, az nem racionális gazdaság.

Egészen hasonlóan állunk iparunkkal, és még nem nagyon régi ideje annak, hogy az akkori czehtörvények szerint egy posztósmesternek büntetés terhe mellett tilos volt hetenkint két darab posztónál többet előállítani.

E visszapillantásnál nem hagyhatom el újból azon kérdést feltenni: vajjon a jelenlegi iparosok idejekorán figyelembe vették-e a már fennebb idézett jelmondatot: adj te nekem előbb és én sokszorosan adom neked vissza? Vajjon tettek-e idejekorán intézkedéseket gépek beszerzésére, hogy a kor kívánalmának megfelelő és Ausztria mindinkább haladást feltűntető áruival versenyképes iparcikket készíthessenek?

E kérdésre feleljenek önök.

A mi iparunk különben annyiban szerencsés volt, mert annak piacza első sorban a műveltségben kissé hátramaradt Románia volt, melynek speciálter a vidéki közönsége teljesen megelégedett volt a durva, kevés művészetet igénylő és primitív gépekkel előállítható árukkal s minthogy mechanikai szövőszékek, egyszerű fésű — és kötőgépek nélkül gyakran még a hazai és szomszédállam szükségletei sem voltak fedezhetők és így ezen áruk gyors keletnek örvendtek, úgy nagyon természetes, hogy ezen szerencsés kisipar gyakran felkeltette Ausztria ngy iparának irigységét, mely ujabban és ujabban kísérleteket tett ennek elnyomatására.

(Folytatása következik.)

Küküllőmegyék rovata.

Segesvár, 1886. márcz. 22.

— Egy levél. —

A tevékenységre ébredt magyarság, hogy mennyire kész különbség nélkül áldozni oda, hol a magyarság ügye azt megkívánja, álljon itt egy levél, melynek rövid tartalma eléggé megmagyarázza, hogy az illető mi vezeti s melyet hogy a közönségnek is bemutatunk, mentse ki „indiskrecziókat” — a segesvári ev. ref. magyarság iránt érzett indulatunk; mely hogy felkaroltassék, valóban nemcsak azon egyházhoz, de a nemzet méltóságához is illő ügy; — s melyet, hogy siker fog koronázni, már is tények bizonyítanak, melyek közül, hogy ezen legszebbet választjuk ki, legyen bizonyosága annak, hogy a magyar ember a czélt csak eszközül tekinti, nagyobb és magasabb eszme megvalósítására.

A levél így hangzik:

Erzsébetváros, 1886., márcz. 16.

A segesvári ev. ref. hitközség felhívását a lapokban olvasván, — nem mint hit, — hanem mint elvrokon, csekély tehetségemhez képest, hozzá kívánok járulni azon czél eléréséhez, melylyel azon tisztelt hitközség, — azon nemzetiségi szempontból exponált helyen — a magyarság terjesztése körül bir.

Nem sok az összeg, de fogadja Nagyságod és a tisztelt község ezt, mint bizonyítékát annak, hogy az igaz magyar bárhol is, — kész mindig támogatni azokat, kik idegen elemek közé beékelve, létharcot folytatnak.

Fogadja stb.

Dr. Issekutz Viktor,
ügyvéd.

Tan ü g y.

Segesvár, 1889. márczius 23.

Tekintetes szerkesztő ur!

A megyei tanító-egylet segesvári fiókköre igen érdekes és jól sikerült gyűlést tartott e hó 18-án Fehéregyházán, a csak most felállított állami iskola helyiségében. A fiókkörök vándorgyűléseit tartanak, abból indulva ki, hogy egyes vidékeken való tömeges megjelenésük által is hathatnak azon vidék iskolaügyének emelésére. Az iskolaügytől távolabb álló elemek, először hacsak pusztán kíváncsiságból is részt vesznek az ilyen gyűléseken s az ott látottak és hallottak megfogadva figyelmüket, mindig nagyobb leendő azok számára, kik a közműveltség épületének felemelése nagymunkájában őszinte lelkesedéssel foglalkoznak, s ezáltal a hazának felvilágosult nemzedéket nevelvén, annak boldogságát, el nem rontható szilárd alapokra fektetik.

Ezuttal is igen népes volt a fiókegyleti gyűlés. A román ajku tanítók is szép számmal jelentek meg még a távolabbi vidékről is s közülök egyik, Florea János hétúri tanító sikerült felolvasást is tartott az egészségtan tanításának kezeléséről a népiskolában, melyet a gyűlés élénk éljenekkel jutalmazott meg. A gyűlés lefolyása különben a következő volt.

Rohn Nándor elnök a gyűlést megnyitván, Gábor Dénes a fehéregyházi iskola derék tanítója tartott igen vonzó modorban mintataniást a „földrajz”-ból a negyedik elemi osztályosoknak. E tanításnak főjellemvonásaként felűnt annak terén hazafias szellem és

mindvég g érdekelte keltő szelid, vonzó modora. A tárgyat — egy utazás a Küküllő mentén Fehéregyházától Székely-Udvarhelyig — minden oldalról felölelte s azt, a gyermekek által már tanult történelmi versek-kék és olvasmányoknak felelevenítésével világosította meg; hogy így az előforduló népek jelleme, szokása és a nevezetességek képe a gyermekek lelkében való alakot, megtestesülést öltön.

Ez alkalomból örömmel győződhattunk meg a felől, hogy ez iskola jó kezekbe van letéve. A növendékek száma már is meghaladja a harminczet, kik között a román elem is képviselve van. A ki ismeri e község nemzetiségi viszonyait, a hol 1490 lélek között a magyar csakis 190, tehát még a kétszázat sem éri el, arra nézve az elért eredmény meglepő hatást kell, hogy gyakoroljon.

A mintataniás után következett két felolvasás, a melyeknek egyikéről már megemlékeztem. A másikat Telek József segesvári állami tanító készítette; de mivel szerző a megjelenésben betegsége miatt meg volt akadályozva, a szokásos bírálat ezuttal, udvariasági szempontból, elmaradt. Ezután következtek a keblü ügyek, a melyek délután, szinte két óráig vették igénybe a gyűlés tagjainak figyelmét; de a melynek felolvasását mellőzendőnek tartom, csak annyit említve meg, hogy a tagok száma ezuttal is szaporodott. Az egyleti tagok száma igen közel áll már a 100-hoz. Azt hisszük, hogy a közgyűlésig kinövi magát annyira, hogy az országos tantestületi gyűlésre már két képviselőt küldhetünk fel.

A tanácskozások befejezése után barátságos közebédre gyűltünk össze Gábor Dénes vendégszerető házában, ki egyszerűen bár, de annál szivesebb magyaros vendégszeretettel fogadott. Felköszöntőkben nem volt hiány, melyben a jelenvolt román tanítók is tényleges részt vettek s velünk egy elvi állásponton létezőknek adtak nyilvános kifejezést.

Az első felköszöntőt Rohn Nándor tartotta a megye fáradhatatlan tanfelügyelőjére, kinek a megyei tanügy tekintetében kiváló érdemei vannak; ezt követte Balás Imre egyli tag felköszöntője, a fehéregyházi iskola gondnoksági elnöke méltóságos gróf Haller Ferencz ur ó méltóságára, ki a fehéregyházi iskola létrehozása körül tekintetbe veendő munkát végezett, s mint helybeli nagybirtokos annak ügyében állandóan, élénk részt vesz. Ezeket még több felszólalás követte, úgy, hogy a kedélyes ebédnek — mely a tagokat egymáshoz közelebb hozva, bizalmassá teszi s így minden bizonyára szellemi oldalról tekintve is értékkel bír — csak a késő délután vetett véget.

s. e.

Vidéki élet.

Segesvár, 1886. márcz. 20.

— Füllérestély. —

Itt nálunk esik, havaz... így kezdődik a tavasz. Bizony kellemetlen időnk van, a nagy sár miatt alig lehet járni. Hanem az eső, a sár nem gátolt meg abban, hogy mi Segesvárt élő magyarok a kaszinóban tartott füllérestélyre összejöjünk. Ott voltunk mind. S hogy a kellemetlen időben a terembe bementünk, mintha egy virágos kertbe jutottunk volna, annyi szép nő volt már bent... úgy tetszett, mintha lombos erdőben járnánk s a madarak csicseregését, énekét hallanók, úgy csevegtek bent. Künt a szél sűrült, a természet haragszik s bántódik, mert könyezik is; bent egész tavasz van, öröm és vig kedv... a keblek tavasza. Mintha különböző helyeken lakó édes testvérek egy családi estélyre gyűltek volna össze... úgy örvendettünk egymásnak. Ez a szeretet jele. Szeretjük mi egymást és szükséges is, mert különben az idegen ajkuak gunyhahotája kísérne mindenütt, míg így irigysége követ, s aztán a példabeszéd szerint inkább legyen száz irigység, mint egy szánóm.

A füllérestélyen a „Nőgyűlölő” egyfelvonásos vígjáték adatott elő. Maga a darab nagyon jó és a szereplők igyekeztek, hogy nagyon kedélyes is legyen, hogy valóban mulattasson. Liszkai Antonia kisasszony bizony meghódított volna még nagyobb nőgyűlölő urat is, mint Létai Gábor ur, pedig ő már valóságos nőgyűlölő volt, az író sem képzelhetett volna nagyobb, mikor a darabot írta. A kisasszony bizony feltékenynyé tudott volna tenni akármelyikünket, nem csak Kovács Sándor urat, a kiről valósággal azt hittük, hogy feltékeny és nem csak játszik. Szóval a szereplők kitettek magukért egy igazán élvezetes, kedves estét szerezvén nekünk. Bizony meg voltak érdemelve azok a tapsok, a miket kaptak és a kihívások, a melyben részesültek.

Ha jó időket töltünk, ha jól mulatunk, illő, hogy megemlékezzünk azokról is, a kik ez összejöveteleket, a mulatságokat rendezik. Négy nagyon tiszteletreméltó nő az. (A neveket betű szerint közlöm.) Baczó Józsefné, Havadtői Józsefné, Kriza Gyuláné és Létai Gáborné ó nagyságaik. Nagy odaadásba, sok fáradságba kerül a rendezés. Megválasztani a darabokat, felkeresni és kérni a szereplőket, összeállítani a programmot, felkölteni az érdekeltséget az ügy iránt, lekötöni a figyelmet, buzdítani az előadókat, mulattatni mindenkit, ki megjelent... bizony... bizony nagy áldozat. Fogadják a legőszintébb és legforróbb köszönetünket s fogadják azt a magyar kaszinó nevében, minthogy ezáltal a kaszinó jövedelmét növelik.

Az előadás után most is, mint mindenik előadás alkalmával, táncz következett. A zene felhangzásakor a kedv fokozódott, a táncz kezdetét vette s tartott csaknem szünet nélkül éjfélutáni két óráig... Még a kaszinó terme is velünk mulatott, velünk tánczolt, mert az a szokása van, hogy reng, hogy utánunk mozog s még csak a taktust is megtartja.

Ma még a zene is jó volt.

Menjünk haza... két hét múlva újra találkozunk... a viszontlátásra!

R. L.

Helyi és vidéki hírek.

Kossuth és Erdély ügye című füzetek husz kr.-jával lapunk szerkesztőségében kaphatók. Figyelmezteljük erre a t. közönséget, mert a példányok csak korlátozott számban vannak készletben. — A jövedelem az Erdélyrészi magyar közművelődési egylet.

Meghívás. Miután a Brassói rabsegélyző-egyletnek f. hó 21-ére összehívott közgyűlése az alapszabályok értelmében nem volt határozatképes, ezennel tisztelettel értesítetnek az egyletnek tagjai, hogy az említett napról elhalasztott közgyűlés f. hó 28-án d. e. 11 órakor fog megtartatni a régi városház ülstermében. Brassó, 1886. márczius 23. Az elnökség.

Vasuti jegyek. A helybeli városi menetjegy irodában (Aronsohn H. s társa) nemcsak körutazási jegyek, hanem menetjegyek s menettérít jegyek a magy. kir. államvasutak központi hálózatának valamennyi állomására, valamint a csatlakozó vasutak jelentékenyebb állomásaira is kiadatnak, még pedig már 48 órával a vonat elindulása előtt is.

Lopás. Rendes levelezőnk írja: A csik-gyimesi petroleumgyárból, — mely jelenleg szünetel — a napokban ismeretlen tettesek 7 darab rézcsövet a hozzátartozó rézcsavarokkal együtt a — petroleumfűző szobából, — valamint az udvaron lévő degenyeg-kutrá illesztett szivattyút ellopták. Megjegyzendő, hogy a gyárban egy férfi és két nő lakik, kik a tett elkövetéséről mitsem tudnak, semmi neszt nem hallottak. A tett elkövetésével a gyárban megfordult munkásokat gyanúsítják, mivel a tolvajok nagyon ügyesen vitték szerepüket. A nyomozatot a csendőrség megindította, mely azonban idáig meddő maradt.

Öngyilkosság. Fölakasztotta magát Kőröspatakon egy székely földmives. A szerencsétlen tett elkövetésére az illető családi viszonyai szolgáltatnak okot.

Asszonyok merénylete szerkesztő ellen. Károlyvárosban a napokban nevezetes és párját ritkító eset történt. Prettner Gusztáv Adolfot, a „Svjetlo” szerkesztőjét, saját lakásán öt álarozos ember támadta meg s meg akarták korbácsolni. Prettner ur csak saját erejének és bátorságának köszönheti, hogy háta megmenekült azoktól a bizonyos fájdalmas, kék kolbászoktól. A megejtett vizsgálat földerítette, hogy az álarozosok opánka-készítő legények voltak, kiket két károlyvárosi ismert hölgy bérelt föl a szerkesztő ellen, bizonyos, nekik nem tetsző czikk miatt.

Öngyilkosság a vidéken. F. hó 16-án d. u. 1 és 2 óra között egy 35—36 évesnek látszó férfi jelent meg Déván a Lauffner-féle fürdőben, ott magának fürdőt rendelt s a fürdőkádban szíven lőtte magát. Neve Winogrovsky Antal, 36 éves, r. kath. válásu, nős, 3 gyermek atyja, ez idő szerint foglalkozás nélküli egyén.

Rablógyilkosság. Hallatlan vakmerőséggel gyilkolták meg — írja a „Szolnok-Doboka” — Tyuzán Pántya oláh parasztot Pecsétszegen. A meggyilkoltat falujában mindenki ismerte, mert uzsorán szerzett gazdagsága sokat rákényszerített az ismerkedésre. Svekits Pántya és Szekmár Kosztyán sem idegenkedett a kölcsöntől, de a visszafizetést nem igen óhajtották, hanem könnyebb módról gondolkodtak, mi által az adósságot ne követelje tőlök senki. El is határozták egymás közt, hogy legjobban lesz, ha pálinkázás közben elköltöztetik oda, honnan visszatérni nem lehet. Hozattak is két liter afféle spiritust s a pálinkát szerető Tyuzánt jól le is itatták s midőn a kellő barátság meg volt, torokkon ragadták s megfojtották. A holttestet csűrjökben tartották, azután meg a közeli vízmosásba dobták, nem feledkezve meg, hogy a Tyuzán birtokában levő értékes papirokat eltegyék kéz aóll.

Az orosz vasutakon a köslekedés teljesen fennakadt a legutóbbi napokban beállott nagy havazások folytán Varsó és Brzesc-Litevski között egy egész vonatot 180 utassal eltemetett a hófúvás a mult héten s a katonaságot kellett kirendelni a hó eltakarítása céljából. Siedlec és Lukov között szintén egy egész vonat elsüllyedt a hóban s csak nagy nehezen lehetett az utasokat megmenteni. A közlekedés a legtöbb oroszországi vasuton napok óta szünetel.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos: S. L. József.

H I R D E T M É N Y E K.

Szám 213./1886. tllkvi.

Árverési hirdetményi kivonat.

A szent-ágothai kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy **Zsurka János** rovási lakos végrehajtónak **Sipos Ferencz** bürkösi lakos végrehatást szenvedő elleni 33 frt. tökekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a szent-ágothai kir. járásbíróság területén lévő és a f.-gezési határon fekvő, a felső-gezési 47. számú telekjegyzőkönyvben az A + 1—65. rendszámok alatt bejegyzett ingatlanokból **Sipos Ferencz**et illető egynolczad részére az ezennel 600 frt 50 krban megállapított kikiáltási árban, valamint a felső-gezési 237. számú telekjegyzőkönyvben A + 1—7. rendsz. alatt bejegyzett ingatlanokból **Sipos Ferencz**et illető egyhatod részére árverést 6 frt 15 krban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb meg-

jelölt ingatlanok az 1886. évi április hó 24-ik napján délelőtt 9 órakor Felső-Gezés község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. évi LX. törvényczikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. szám alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. törv. cz. 170. § sa értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágothán, 1886. január 18.

A kir. járásbíróság mint tllkvi hatóságtól.

Avedits Simon,
kir. aljbíró.

(116) 1-1

500 aranyat

fizetek annak, a ki

Dr. Greensill salicyl-sav-szájvizének

(egy palack ára 40 kr.) használatánál valaha ismét fogfájást kap, vagy szája szaggal bir. — **Dr. Greensill fogszőpe**, a szájviz után használandó, a fogakat vakító fehérré teszi. Ártalmatlanságáért kezesség. — Ára 40 kr. Kapható gyógyszárakban, illatszereszeknél s jobb fodrászoknál.

Dr. Greensill Róbert, tanár Párisban.

Főraktár: **Török József** gyógyszerésznél Budapesten, király-utca 12. sz.; **Brassóban: Kropácsy Ferencz** urnál (nagy-utca 486. sz.) (99) 7—20

Sz. 309./1886. végreh.

Árverési hirdetmény.

Alólikt kir. bírósági végrehajtó ezenel közhírré teszi, miszerint a Bécs belvárosi cs. kir. törvényszéknek 1885. évi 78602. számú végrehajtást elrendelő és a medgyesi kir. járásbíróságnak 1885. évi 5624. számú kiküldő végzése folytán bécsi gyáros **Franz Peine** végrehajtató részére medgyesi lakosok id. **Heidendorf Károly** és neje végrehajtást szenvedők ellen 340 frt töke s járuléka iránt kielégítésképen bíróilag lefoglalt és 650 frtra becsült ingóságokra a medgyesi kir. járásbíróságnak 1885. évi 6190. számú végzésével 340 frt és járuléka iránt a további kielégítési végrehajtást elrendeltetvén, ennek folytán az 1881. évi LX. törvényczikk 102. § sa értelmében bécsi ügyvéd dr. **Denneg Károly** végrehajtató képviselő írásbeli jelentkezése a 309./1885. számú végrehajtási jegyzőkönyv alapján végrehajtató, foglaltatók s felülfoglaltatók javára is, a meny nyiben ezek is árverési jogot nyertek volna, tekintettel az idézett törvényczikk 103. §-ára, az árverésnek Medgyes vá-

rosában a végrehajtást szenvedők lakásán leendő megtartására határnapul 1886. évi márczius hó 29-ik napjának délelőtti 10 órája kitűzetik, a mikor a bíróilag lefoglalt tárgyak és pedig egy **Franz Peine**-féle concert-zongora, valamint 150 erd. veder 1885-ik évbéli bor a legtöbbet ígérőnek, az idézett törv.-czikk 108. §-ában megállapított feltételek mellett, készpénzért, szükség esetén becsáron aól is el fognak adatni.

Egyszersmind felhivatnak mindazok, kik az elárvereztetni rendelt ingóságok vételárából a végrehajtató követelesét megelőző kielégítéshez tartanak jogot, — hogy elsőbbségi igény-bejelentéseiket a felhozott törv.-czikk 111. és 112-ik §§ ai értelmében az árverés kezdetéig alólikt kiküldött végrehajtónál vagy írásban beadni, vagy pedig szóval bejelenteni tartoznak, különben a későbbben beadott igények a törvényes eljárást akadályozni nem fogják. —

Kelt Medgyesen, 1886. márcz. 18.

Láng Róbert,
kir. bír. végrehajtó.

(115) 1—1

PAPP FERENCZ

butorgyártó

ajánlja a nagyérdemű közönség szíves figyelmébe Brassóban, a Czerna- és Nagy-utca sarkán lévő, dúsan felszerelt

butorraktárát.

Ugyanitt megrendelések mindennemű asztalos és kárpitos munkákra a legjutányosabb áron elfogadtatnak.

Diófaourniok négyszögláb 3 krért kaphatók.

Szíves tudomásul!

Van szerencsém a n. é. közönséget értesíteni, hogy fiókomat

DRESSNAND H. UTÓDA

a buzasor 556. sz. a. lévő **Wallbaum**-féle házba tettem át s kérem itt is szíves jóindulatát.

Legmélyebb tisztelettel

ZEIDNER H.

(114) 2—2

Huzás már jövő Hóban!

Kincsem 1 sorsjegy 11 sorsjegy 10ft csak

Főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 ft, 5000 ft 20% lev. || 4788 pénznyeremény.

A magyar lovar-egylet sorsjegy-irodája: Budapest, vaczi-utca 6. sz.

Sorsjegyek kaphatók a „Brassó” kiadóhivatalában.

Tessék elolvasni!

A tisztelettel alólirott ajánlja a n. érd. közönségnek, **Fekete-utca 347 sz.** alatt lévő, **Vörös koreszmához** címzett **nagy borraktárát.**

Óborok a 30 kr, 22 kr, új borok a 16 kr literenként — respektive házon kívül. Szíves tömeges látogatásért esd mély tisztelettel

Liesz György

vendégfős.

(117) 1—1

Kitüntetett:
A gráci 1880. évi orsz. kiállításon elismerési oklevéllel.
A triestzi 1882. évi kiállításon bronz-éremmel.
A bécsi 1883. é. nemzetk. gyógyyszerész. kiállításon ezüst-éremmel.
A törontál-megyel gazdász. kiállításon 1884-ben ez. díszoklevéllel.
A budapesti 1886. évi orsz. kiállításon a nagy éremmel haladás- és versenyképességért.

A MOHAI

ÁGNYES

FORRÁS

hazánk egyik legészensavdúsabb

SAVANYYUVI ZE

Kitűnő szolgálatot tesz főleg az emésztési zavaroknál s a gyomornak az idegrendszer bántalmain alapuló bajaitban. Általában a víz mindazon körökkel kiváló figyelmet érdemel, melyekben a szervi élet támogatása és az idegrendszer működésének felfokozása kívánatos.

Borral használva kiterjedt kedveltségnek örvend.

Kizárólagos
főraktár
Édeskuty L.
m. kir. udv. szállítónál
Budapestben.

Ugyisint kapható minden gyógyszerertárban, fűszerkereskedésben és vendéglőben.

Az 1885-ik évi elszállítás

palack 1.800,000 palack.